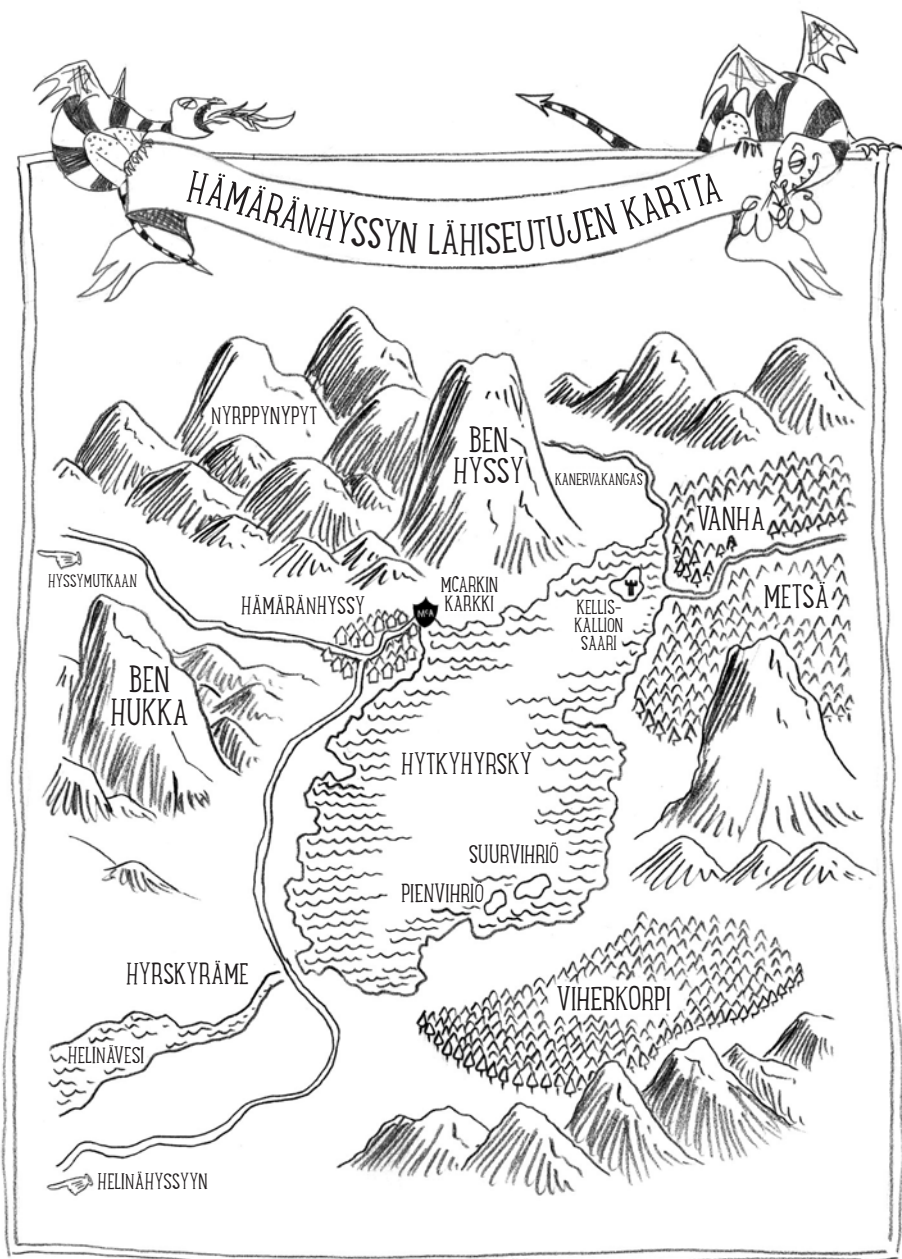

David O'Connell: Karkkitehtaan kummitus
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

Archie napitti niska kenossa vanhan miehen muotokuvaa. Ihan kuin kuvan vanhus olisi iskenyt hänelle silmää. Taatusti oli. Eikä ollut – tottahan hän vain kuvitteli. Vanha, aavemainen kartano sai mielikuvituksen laukkaamaan.

Hän istui huomattavan hulppean Hunajakiven kartanon huomattavan hulppeassa kirjastossa, joka oli lattiasta kattoon täynnä kirjoja – kuinka jollakulla *saattoikin* olla niin monta kirjaa? – sekä ikivanhoja, huteria ja *erittäin* pölyisiä huonekaluja. Olivatko kaikki hämähäkinseitit oikeita, vai oliko Joka Kodin Kummittelukonserni käynyt varta vasten toimittamassa ne? Äiti kiemurteli viereisessä tuolissa kuin hänellä olisi tanssivia hämähäkkejä housuissa – niin syventyneenä mietteisiinsä, ettei hän edes

huomannut tottelematonta taulua. Oliko muotokuva taas vinkannut silmää? Ei ollut. Oliko? OLI se! Se jopa hieman hymyili. Tämä paikka oli totisesti OUTO.

Archie käänsi vastahakoisesti katseensa maalauksesta, joka riippui huomattavan hulppean takan yllä.

"Miksi me oikein *tultiin*?" hän kuiskasi ainakin sadan kerran.

"En minä *tiedä*", äiti kuiskasi takaisin. Hän tuijotti tuijasti vastapäätä istuvaa pitkänenäistä lakimiestä, joka kahisteli papereita kuin puuhakas varpunen.

"Voitaisiinko jo mennä... *asiaan*, herra Nukkava?" hän kysyi. "Olemme tulleet Helinähyssystä asti."

"Toki, toki, rouva hyvä", Nukkava vastasi ystävällisesti. "Tässä... *tilanteessa* on joitakin epätavallisia piirteitä. Tarkistin vain muutaman yksityiskohdan, ennen kuin siirymme eteenpäin." Hän rykäisi suurieleisesti.

"Archie McArkki", Nukkava jatkoi ja tiiraili Archieta nuhruisten kakkuloidensa takaa. "Olet hyvin onnekas nuorimies. Todellakin *hyvin* onnekas. Sinua odottaa suuri tulevaisuus."

Archie ei ollut koskaan kaavaillut itselleen Suurta Tulevaisuutta. Korkeintaan keskikokoista. Keskikokoisen pystyi vielä jotenkin käsittämään. Suuri Tulevaisuus

kuulosti *hyvin* vastuulliselta, eikä Archie ollut kunnianhimoista sorttia.

"Thanko totta?" hän tokaisi, kun ei muutakaan keksinyt. *Mistä oikein oli kysymys?*

"Otamme kovasti osaa isosetäsi Archibald McArkin *traagisen* poismenon johdosta", Nukkava aloitti ja osoitti luisevalla sormellaan maalausta – *sitä* maalausta! Oliko Archiella siis *isosetä Archibald?* "Hän oli McArkin karamelli- ja konvehtiyhtiön omistaja ja erittäin hyvä henkilöhtainen ystäväni..." Archien leuka loksautti. McArkin Karkki! Hän ei ollut koskaan kuullutkaan isosetä Archibaldista, mutta kaikki tiesivät McArkin toffeeekarkit. Maailman pehmeimmät, makeimmat, suussa sulavimmat, toffeisimmat toffeet. Ylivoimaisesti parhaat. Archiesta oli aina tuntunut mukavalta, että hän oli samanniminen kuin herkuistaan kuulu karkkiyhtiö, mutta minkään sortin sukulaisuus ei todellakaan ollut käynyt mielessä! Eikä ilmeestä päätellen äidinkään mielessä. Äiti oli sanomaisillaan jotakin, kun Nukkava keskeytti hänet niistämällä perusteellisesti linnunnokkansa.

"Vaikka suremme hänen poismenoaan", Nukkava jatkoi ja tuputteli silmiään, "minulla on suuri ilo ilmoittaa, että hän muisti sinua testamentissaan." Nukkava avasi nahkaselkäisen kansion. Archie ja äiti vilkuilivat

hermostuneesti toisiaan. Heille ei ollut ikinä testamentattu mitään. Eiväthän he tunteneet ketään, jolla olisi rahaa! He tiesivät vain, että Nukkava oli kirjoittanut heille ja pyytänyt heitä ajamaan kauas Hämäränhyssyn pikkukaupunkiin, joka kyhjötti vuoren juurella metsien saartaman järven rannalla, jotta he voisivat tavata Hunajakiven kartanossa ja jutella ”perheasioista”. Nukkava luki kansiossa olevasta paperiarkista:

”Isosetäsi kirjoittaa: *Koska veljenpoikani on jo siirtynyt ajasta ikuisuuteen, jätän täten koko maallisen omaisuuteni hänen pojalleen, kaimalleni Archie McArkille. Henkilökohtaisen omaisuuteni, yhtiöni omaisuuden ja niihin kuuluvat kiinteistöt jätän hänelle ja hänen perillisilleen.*” Nukkava riisui silmälasinsa ja tapitti odottavasti Archieta.

”Voi Archie!” äiti henkäisi syvään.

”Mitä?” Archie tokaisi. Hän oli ymmällään. Mitä tarkoitti ”maallinen omaisuus”? ”Jättikö hän minulle puutarhatyökalunsa tai jotain?”

”Ei!” äiti sihahti. ”Archie, hän jätti sinulle *kaiken*.”

”Kaiken?” Archie toisti.

”*Kaiken*”, Nukkava säesti.

”Tarkoitatko, että minä *omistan* sen karkkitehtaan?” Archie kysyi epäuskoisesti. ”Sen, jossa tehdään toffeeta ja suklaakonveheteja ja kaiken maailman makeisia?”

"Täsmälleen. Sinä omistat sen karkkitehtaan", Nukkava vakuutti.

"Ja kaikki McArkin karkkikaupat?" äiti lisäsi silmät levällään. "Niitä on melkein joka kaupungissa."

"Ja kaikki McArkin karkkikaupat", Nukkava vahvisti.

"Ja Hunajakiven kartanon?" Archie kysyi ja katseli ympärilleen. "Voimmeko muuttaa tänne asumaan? Täällä on varmaan ainakin sata huonetta!" Ja yksi hyvin omituinen maalaus, hän lisäsi mielessään.

"Ja Hunajakiven kartanon", Nukkava täydensi. Hän pamautti kansion kiinni. "Makeismiljoonat. Makeistehtaan. Makeismyymälät. Makeis... Öh, Hunajakiven kartanon. Ihan kaiken. Puutarhatyökaluineen päivineen."

Kylläpä tänään onni potkii, Archie tuumi. Hän kohotti katseensa ja vilkaisi isosetä Archibaldin muotokuva. Maalauksen vanhus iski jälleen hänelle silmää. Ja tällä kertaa Archie iski takaisin.

"Vielä yksi juttu", Nukkava muisti ja kaiveli puvuntakkinsa taskuja. "Isosetäsi jätti sinulle tämän kirjeen." Hän ojensi Archielle ryppyisen kirjekuoren. Kuoreen oli kirjoitettu paksulla toffeenruskealla musteella, yllättävän vakaalla käsialalla (muotokuvassa isosetä Archibald näytti ikivanhalta):

McArkin klaanipäällikön perilliselle.

"Perillinen", Nukkava jatkoi ja tavoitti Archien hölmistyneen katseen, "olet sinä. Vanha McArkki halusi, että lukisit tämän suojassa muiden katseilta. Mitä jos vähän katselet ympärillesi, sillä aikaa kun äitisi ja minä keskustelemme tarvittavista asiakirjoista ja sen sellaisesta? Epäilemättä

kartanossa on runsaasti rauhallisia koloja, jotka sopivat mainiosti lukemiseen.”

Aikuiset siis halusivat eroon Archiestä. Heidän piti jutella aikuisten asioista. Äidin nyökkäyksen saattelemana Archie riensi ulos salaperäinen kirje tiukasti kourassaan. Häntä huimasi. Hän oli... hän oli *rikas*! Ja Hunajakiven kartano kuului *hänelle*. Vain ja ainoastaan hänelle. Sekä mahdollisesti myös hänen isotänsä haamulle. Mitä maalaus oikein puuhasi? Archie sysäsi asian mielestään. Nyt piti ajatella tulevaisuutta. Suurta Tulevaisuutta. Jo pelkästään kartanon tutkimiseen menisi viikko, puhumattakaan puutarhasta ja karkkitehtaasta.

Archie tallusti pitkin käytävää ja pohti, mistä ovesta kurkkaisi ensimmäiseksi. Kaikki kalusteita, tauluja ja tapetteja myöten näytti *hyvin* vanhalta ja lepäsi aavemaisen pölykerroksen alla. Oli kuolemanhiljaista. *Runsaasti rauhallisia koloja*, Nukkava oli sanonut. Vai koloja? Siinä tapauksessa kartanolla oli vuosisadan karies.

Archie koetti yhtä ovea. Se johti komeroon, johon oli sullottu koinpsyömiä takkeja. Seuraavan oven takaa paljastui vanhanaikainen pyykkitupa pesualtaineen, mankeleineen ja kuivauskaiteineen. Toistaiseksi pelkkiä pettymyksiä. Archie kuitenkin vaistosi muutakin. Hän

tunsi, ettei ollut yksin: tuntui kuin joku – *jokin* – olisi käynyt huoneissa juuri ennen häntä. Hän värähti.

Lopulta Archie saapui suurelle, vihreälle ovelle, jossa oli tumma metallikahva. Ovi avautui mukavasti kolahtaen, ja varjoisa käytävä tulvahti täyteen valoa. Kuumuus ja mullan tuoksu saivat yllättyneen Archien kavahtamaan taaksepäin. Hän näki saniaisia, palmuja, köynnöksiä ja orkideoita, jotka kylpivät pehmeässä usvassa ja keskittyivät kasvamaan ja kukkimaan, elämään ja vihannoimaan. Oliko hän eksynyt toiseen maailmaan? Tupsahtanut autiolle saarelle? Hän melkein odotti, että jostakin köntystäisi dinosaurius.

”Jättikasvihuone”, hän totesi ääneen. Huoneen lasikatto oli koko kartanon korkuinen. Lämpö, valo ja elämä loivat täydellisen vastakohdan muun kartanon synkkyydelle ja sitä ympäröivälle ankean talviselle maailmalle. Silti kasvihuoneessakin vallitsi valpas, odottava tunnelma. Jokin tarkkaili häntä piilostaan.

Archie seurasi kasvien lomassa luikertavaa polkua ja istahti kiemuraiselle puunjuurelle, joka törötti lattialaattojen lomasta. Hän avasi kirjekuoren ja otti sieltä uutuu-
densileän paperiarkin, joka oli täynnä samaa, toffeenruskeaa kirjoitusta.

Parahin Archie (kirje alkoi),

Herra Nukhava lienee jo kertonut, että olet McArkin klaanin päällikkö, siis minun perilliseni, ja näin ollen myös McArkin herkkuiimperiumin perijä. Asia epäilemättä tulee sinulle yllätyksenä. Isäsi kyllä tiesi perinnöstä mutta toivoi, että saisit mahdollisimman pitkään elää ihan tavallista elämää, ja siksi hän piti sukutaustansa salassa.

Isä siis tiesi ihan koko ajan! Archie hymyili. Isä rakasti salaisuuksia. Kunpa isä olisi nyt täällä.

Isäsi toimi viisaasti. Suuret rahat sekoittavat helposti päähän. Ja rahanhimo voi tehdä ihmisistä pahoja. Hyvin pahoja. Pidä se aina mielessä!

Mutta kukaapa osaisikaan paremmin johtaa karkkitehdasta kuin lapsi? Lapset ymmärtävät toffeen, karamellien ja suklaan päälle paremmin kuin aikuiset. Silti tehtaan johtajalla on valtava vastuu.

Sinun on todistettava, että olet perintösi ja McArkin nimen arvoinen! Siksi asetan sinut kokeeseen: olen järjestänyt aarteenmetsästyksen, jossa voit osoittaa nokkeluutesi...

Sinun on kerättävä kuusi esinettä, jotka löydät kuuden vihjeen perusteella. Kun kaikki esineet ovat koossa, sinua odottaa seitsemäs eli kaikkein suurin aarre! Älä kuitenkaan kerro kenellekään! Muutamat tekisivät mitä tahansa, jotta löytäisivät aarteen ennen sinua!

Muutamat? Ketkä muutamat?

*Ensimmäinen vihje ilmaantuu ihan tuota pikaa. Pidä silmät auki ja
makuhermot herkkänä! Saat apua mitä yllättävimmiltä tahoilta.
Hämäränhyssy on kumma paikka – odota siis odottamatonta...*

Onnea matkaan!

Isoetäsi Archibald McArkki.

Archie tajusi pidättävänsä hengitystään. Hänen sydämensä takoi villisti. Koe? Aarteenmetsästys?

P. S. Katso taaksesi.

”Jos minulta kysytään”, joku tokaisi aivan Archien korvan juuresta, ”olet pahassa pulassa, Archie McArkki.”